

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր քսաներեքերորդը

Դանիել 11:40-ի մարգարեական նշանակության բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-03-08

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարը Աստծո Խոսքի ամենախորհմաստ համարներից մեկն է, ինչպես նաև Դանիելի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարը: Քառասուներորդ համարը ներկայացված է Հիդդեկել գետով, իսկ Ուլայ գետը ներկայացնում է Դանիելի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարը:

Քառասուներորդ համարը սկսվում է «և վախճանի ժամանակում» բառերով՝ այսպիսով հստակորեն մատնանշելով, որ համարի սկիզբը 1798 թվականն է: Համարի հիսունմեկ բառերը բացվեցին 1989 թվականին, երբ ընդունվեց, որ դրանք նույն այդ ժամանակահատվածում մատնանշում էին Խորհրդային Միության փլուզումը: Համարի այդ հիսունմեկ բառերը ներկայացնում են թե՛ վախճանի ժամանակը՝ 1798 թվականին, և ապա նաև վախճանի մեկ այլ ժամանակ՝ 1989 թվականին: Ալֆան և Օմեգան Իր ստորագրությունը դրել է այդ համարի վրա՝ բոլոր նրանց համար, ովքեր կամենում են տեսնել և լսել: Թե՛ առաջին, թե՛ երրորդ հրեշտակների շարժումների վախճանի ժամանակը ներկայացված է այդ մեկ համարում:

Հետևյալ համարը ցույց է տալիս, թե երբ է պապականությունը, որ ներկայացված է որպես հյուսիսի թագավոր, նվաճում Միացյալ Նահանգները, որ ներկայացված են որպես փառավոր երկիրը, Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Հետևաբար, թեև քառասուներորդ համարի խոսքերը ցույց են տալիս վախճանի ժամանակը 1798 թվականին՝ որպես սկիզբ, և վախճանի ժամանակը 1989 թվականին՝ որպես ավարտ, իրականությունն այն է, որ քառասուներորդ համարում ներկայացված մարգարեական պատմությունը չի ավարտվում մինչև քառասունմեկերորդ համարը, երբ հյուսիսի թագավորը նվաճում է փառավոր երկիրը: Սա նշանակում է, որ 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզումից մինչև քառասունմեկերորդ համարում հիշատակված շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը ձգվող պատմությունը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների պատմությունը նախագահ Ռոնալդ Ռեյգանից մինչև շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը: Այդ պատմությունը ներառում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը և դրանից հետո եղածը՝ մինչև Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի մեծ երկրաշարժի ժամը:

Երբ համարը սկզբնապես բացվեց, ճշմարտության դեմ առաջ քաշվեց մի առարկություն, թե՛ «Պիպենգերի պնդումը, ըստ որի համարը ներկայացնում է 1798 թվականի պատմությունը մինչև կիրակնօրյա օրենքը, անհեթեթ պնդում էր, որովհետև Աստվածաշնչի համարները երբեք պատմության այդքան երկար ժամանակաշրջաններ չեն ներկայացնում»: Մենք չէինք մտածել այն գաղափարի մասին, թե արդյոք կա ժամանակահատվածի որևէ սահման, որը կարող է տեղավորվել մեկ համարի մեջ, սակայն անմիջապես հիշեցինք, որ Հայտնություն գրքի տասներեքերորդ գլխի

տասնմեկերորդ համարը նույն այդ պատմությունն է մատնանշում, և դա անում է մեկ համարով: Երկրային գազանի պատմությունը սկսվեց 1798 թվականին, իսկ երկրային գազանի՝ որպես վիշապ խոսելը, կատարվում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքով:

«Եվ երբ Պապականությունը, իր գործությունից զրկված, հարկադրված եղավ դադարեցնել հալածանքը, Հովհաննեսը տեսավ մի նոր իշխանություն, որ ելնում էր՝ արձագանքելու վիշապի ձայնին և շարունակելու նույն դաժան ու հայհոյական գործը: Այս իշխանությունը, վերջինը, որ պատերազմ պիտի մղի եկեղեցու և Աստծո օրենքի դեմ, խորհրդանշված էր գառանման եղջյուրներ ունեցող գազանով»: Signs of the Times, November 1, 1899.

Եթե մարդը ցանկանար լինել տեխնիկապես ճշգրիտ, ապա քառասուներորդ համարը ընդգրկում է 1798 թվականի պատմությունը՝ մինչև քառասունմեկերորդ համարը, իսկ քառասունմեկերորդ համարում նույնացվում է կիրակնօրյա օրենքը, ուստի, ի տարբերություն Հայտնության գրքի տասներեքերորդ գլխի միակ համարի, քառասուներորդ համարը փաստորեն փոքր-ինչ ավելի կարճ է, որովհետև կիրակնօրյա օրենքը գտնվում է հաջորդ համարում, մինչդեռ Հայտնության գրքի տասներեքերորդ գլխում 1798-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքն ամփոփված է մեկ համարի մեջ: Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ մարգարեության «նույն գիծը», որ առկա է Դանիելի գրքում, շարունակվում է Հայտնության գրքում, և Հայտնության գրքի տասներեքերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարը, եթե ընտրեք կիրառել «գիծ առ գիծ» սկզբունքը, հեշտությամբ անցնում է ուղիղ քառասուներորդ համարի վրայով:

Երբ դուք իսկապես կիրառում եք տող առ տող սկզբունքը, նկատում եք, որ Հայտնություն 13-ի երկրային գազանի՝ քառասուներորդ համարում «կառքերով, նավերով և ձիավորներով» ներկայացված պատկերը (Միացյալ Նահանգները), 1798 թվականին երկու եղջյուր ունեցող գառանման գազանից փոխվում է վիշապի պես խոսող գազանի՝ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և նաև որ գառանման գազանն ունի երկու եղջյուր:

Քառասուներորդ համարը նաև ներկայացնում է այն խորհրդանշական յոթանասուն տարիները, երբ Տյուրոսի պոռնիկը մոռացվում է, որովհետև խորհրդանշական յոթանասուն տարիները մեկ թագավորի օրերի պես են, իսկ թագավորը թագավորություն է: Քառասուներորդ համարի և Հայտնության տասներեքերորդ գլխի ընթացքի հիման վրա՝ աստվածաշնչյան մարգարեության այն թագավորությունը, որ իշխում է Եսայիայի քաներեքերորդ գլխի խորհրդանշական յոթանասուն տարիների ընթացքում, երկրային գազանն է, որը գործության երկու եղջյուր ունի: Երկրային գազանը սկսվում է գործության երկու եղջյուրներով, որոնք ներկայացնում են Հանրապետականությունը և Բողոքականությունը, սակայն երբ քառասուներորդ համարի պատմությունը մոտենում է իր կատարմանը քառասունմեկերորդ համարում, նրա մարգարեական երկու գործություններն այնուհետև նույնացվում են որպես «նավեր» (տնտեսական հզորություն) և «կառքեր ու հեծյալներ» (ռազմական հզորություն):

Եսայիա քսաներեքերորդ գլխի խորհրդանշական յոթանասուն տարիների ընթացքում Տյուրոսի պոռնիկը, որը քառասուներորդ համարում հյուսիսի թագավորն է, մոռացվում է: Սակայն ապա, խորհրդանշական յոթանասուն տարիների ավարտին, նա դարձյալ պոռնկություն պիտի անի երկրի թագավորների հետ, ինչպես եղավ այն պատմության մեջ, որ նախորդեց Խորհրդային Միության փլուզմանը, երբ բոլոր պատմաբանները հաստատում են, որ նախագահ Ռեյգանը Աստվածաշնչյան մարգարեության նեոի հետ գաղտնի դաշինք հաստատեց՝ Խորհրդային Միությունը կործանելու նպատակով: 1989-ին նախորդող ժամանակաշրջանում Ռեյգանն արդեն սկսել էր գաղտնի ապօրինի հարաբերություն մեղքի մարդու հետ, ուստի Նաբուգոդոնոսորի երաժիշտները սկսեցին վարժել այն եղանակը, որը մոռացված պոռնիկը սկսել էր երգել: Հովհաննես Պողոս Բ-ի աննախադեպ համաշխարհային ծառայությունը, հենց այդ նույն պատմության մեջ, այն «երգ ու պարի» սկիզբն էր, որ պատճառ դարձավ, որպեսզի «ամբողջ աշխարհը» «զարմանա գազանի հետևից»:

Քառասուներորդ համարը նույնպես ներկայացնում է Լատդիկեական աղվենտիզմի պատմությունը, որը 1798 թվականին սկսվեց որպես Սարդիս, ապա Սարդիսում եղողները ընդունեցին այն լույսը, որ բացվեց, և ապա Սարդիսից դուրս եկավ Փիլադելփիական շարժումը: Երբ Փիլադելփիական շարժումը մերժեց 1856 թվականի լույսը, այնուհետև 1863 թվականին այն շարժումից անցում կատարվեց դեպի Լատդիկեական եկեղեցին: Հետևաբար այդ եկեղեցին վիճակված է Տիրոջ բերանից դուրս թքվել քառասունմեկերորդ համարում, որը շուտով գալիք կիրականորա օրենքն է: Քառասուներորդ համարը ներկայացնում է ոչ միայն Միացյալ Նահանգների պատմությունը, այլև Լատդիկեական աղվենտիզմի պատմությունը:

Լատդիկեական աղվենտիզմին որպես իր խարսխման կետ և զորություն տրվեց Աստծո Խոսքի աստվածային լույսը, իսկ Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների կառավարությանը որպես իր խարսխման կետ և զորություն տրվեց Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների Սահմանադրության աստվածային լույսը: Նրանք երկուսն էլ մարգարեաբար սկսեցին որպես եղջյուրներ 1798 թվականին, և խորհրդանշական յոթանասուն տարիների վերջում ուրացող Հանրապետական եղջյուրը և ուրացող Բողոքական եղջյուրը կմիանան որպես մեկ եղջյուր և կխոսեն վիշապի պես:

Քառասուներորդ համարի երկու եղջյուրները կառավարությունն են և ընտրյալ եկեղեցին, որոնք ներկայացնում են մարգարեության երկու գծեր, որոնք ընթանում են միասին, որովհետև դրանք ներկայացված են որպես մեկ գազանի վրա եղած երկու եղջյուր: Ուր էլ որ գազանը գնա, երկու եղջյուրներն էլ գնում են, և դա անում են նույն մարգարեական պատմության մեջ: Բողոքականության եղջյուրն ունի երկակի մարգարեական բնույթ, որը ներկայացված է Լատդիկեայով և Փիլադելփայով: Հանրապետականության եղջյուրն էլ ունի երկակի մարգարեական բնույթ, որը ներկայացված է Հանրապետական և Դեմոկրատական քաղաքական կուսակցություններով: Յուրաքանչյուր եղջյուրի երկակի բնույթի երկրորդ մասը վերջինն է բարձրանում և ավելի բարձր է բարձրանում՝ ըստ Դանիելի ութերորդ գլխի:

Ապա ես բարձրացրի իմ աչքերը և տեսա, և ահա գետի առաջ կանգնած էր մի խոյ, որ ուներ երկու եղջյուր. և երկու եղջյուրներն էլ բարձր էին, բայց մեկը մյուսից ավելի բարձր էր, և ավելի բարձրը վերջինն աճեց: Դանիել 8:3:

Յուրաքանչյուր եղջյուրի երկակի հատկանիշները Քրիստոսի գծում պատկերացվում են սաղուկեցիներով և փարիսեցիներով, ինչը Հանրապետական եղջյուրում համապատասխանում է լիբերալիզմին (ստրկամետություն, ժողովրդավարություն, woke-իզմ և գլոբալիզմ) և պահպանողականությանը (հակաստրկատիրություն, սահմանադրական հանրապետություն, ավանդապաշտներ, MAGA): Բողոքական եղջյուրի երկակի հատկանիշները համապատասխանում են Փիլադելփիային և Լատդիկիային: Երկու եղջյուրների՝ երկակի խորհրդանիշի բաժանման միջև կատարյալ զուգահեռություն չկա, որովհետև ո՛չ առաջադիմական լիբերալիզմը, ո՛չ էլ պահպանողական MAGA-իզմը չեն հայտնվում կիրակնօրյա օրենքի հարցում ճիշտ կողմում, քանզի փարիսեցիներն ու սաղուկեցիները միասին եկան խաչի մոտ. բայց շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որը նախատիպավորվել էր խաչով, Լատդիկիան փսխվում է Տիրոջ բերանից, իսկ փիլադելփիական եղջյուրը այն ժամանակ բարձրացվում է իբրև դրոշ: Այնուամենայնիվ, երկու եղջյուրների երկակի բնույթը ներկայացված է փարիսեցիների և սաղուկեցիների միջև եղած աստվածաբանական վեճով, և հեթանոսներին ուղղված պատգամաբերը (Պողոսը) Քրիստոսի պատմության մեջ նախկինում եղել էր փարիսեցի՝ փարիսեցիներից:

Վերջին անձրևի մեթոդաբանությունը, լինելով տող առ տող, իր կիրառման ժամանակ մեծ լույս է բերում քառասուններորդ համարի վրա: Հայտնության երկրորդից մինչև տասներեքերորդ գլուխները բոլորը համահունչ են քառասուններորդ համարին: Եսայի քսաներեքերորդ գլխի՝ Տյուրոսի պոռնիկի մասին վկայությունը համընկնում է այդ համարի հետ: Անշուշտ, կան նաև մի շարք այլ հատվածներ, որոնք պետք է դրվեն քառասուններորդ համարի վրա, սակայն, թերևս, քառասուններորդ համարի ամենանշանակալի տող առ տող կիրառությունը հենց քառասուններորդ համարն ինքն է:

Քառասուններորդ համարում ներկայացվում են թե՛ վախճանի ժամանակը՝ 1798 թվականին, և թե՛ վախճանի ժամանակը՝ 1989 թվականին: Սա մարգարեության ուսանողին ուղղորդում է 1798 թվականի վախճանի ժամանակը դնել 1989 թվականի վախճանի ժամանակի վրա: Երբ այդպես է արվում, քառասուններորդ համարի պատմությունը առաջ է բերում երկու գիծ, որոնք երկուսն էլ սկսվում են 1798 թվականին և շարունակվում մինչև քառասունմեկերորդ համարի մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքը: Այն գիծը, որ սկսվում է 1798 թվականին, բացահայտում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի ներքին պատգամը, իսկ այն գիծը, որ սկսվում է 1989 թվականին, նույն այդ պատմության ընթացքում բացահայտում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի արտաքին պատգամը: Ուստի քառասուններորդ համարն իր մեջ պարունակում է այն խորհրդաբանությունը, որ ներկայացված է Հայտնության գրքի յոթ եկեղեցիների և յոթ կնիքների նույն ներքին և արտաքին մարգարեական փոխհարաբերությամբ: Եվ այս մարգարեական երևույթը ներկայացված է մեկ համարի մեջ՝ բաղկացած հիսունմեկ բառից:

Միլլերի հետևորդները ճանաչեցին յոթ եկեղեցիների և յոթ կնիքների ներքին-արտաքին պատգամը, սակայն նրանք նաև ճանաչեցին, որ յոթ փողերն ևս ներկայացնում էին ճշմարտության մի երրորդ գիծ, որը յոթ եկեղեցիներով և յոթ կնիքներով ներկայացված պատմության մի տարրն էր: Փողերը, ինչպես Միլլերն է ասում, այն «յուրահատուկ դատաստաններն» էին, որ բերվեցին Հռոմի վրա: Միլլերի հետևորդները հասկանում էին, որ Աստծո այն դատաստանները, որոնք ներկայացված են յոթ փողերով, կապված էին յոթ եկեղեցիների պատմության և յոթ կնիքների գուգահեռ պատմության հետ:

Քառասուներորդ համարը ներառում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատմությունը, և, հետևաբար, քառասուներորդ համարում յոթ փողերի մարգարեական գիծը նույնպես համադրված է: Առաջին հրեշտակը եկավ 1798 թվականին՝ 1844 թվականին դատաստանի բացումը հռչակելու համար: Այդ դատաստանը բաժանվում է քննչական և գործադիր դատաստանի: Քառասուներորդ համարի պատմությունը քննչական դատաստանի պատմությունն է, իսկ քառասունմեկերորդ համարից սկսած մինչև Միքայելը կանգնի և յոթ վերջին պատուհասները թափվեն ընկած ժամանակաշրջանի պատմությունը գործադիր դատաստանի պատմությունն է:

Վճռական դատաստանը սկսվում է այն ժամանակ, երբ Միացյալ Նահանգները խոսում է որպես վիշապ:

«Խորհրդանիշի գառանման եղջյուրները և վիշապային ձայնը մատնանշում են ապշեցուցիչ հակասություն այսպես ներկայացված ազգի դավանանքների և գործելակերպի միջև: Ազգի «խոսելը» նրա օրենսդիր և դատական իշխանությունների գործողությունն է: Այդպիսի գործողությամբ նա սուտ կհանի այն ազատական և խաղաղասեր սկզբունքները, որոնք առաջադրել է որպես իր քաղաքականության հիմք: Այն կանխասացությունը, թե նա կխոսի «վիշապի պես» և կգործադրի «առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը», հստակորեն կանխագուշակում է անհանդուրժողականության և հալածանքի ոգու զարգացումը, որը դրսևորվեց այն ազգերի կողմից, որոնք ներկայացված էին վիշապով և ընձառյուծանման գազանով: Եվ այն հայտարարությունը, որ երկու եղջյուր ունեցող գազանը «ստիպում է երկրին և նրա վրա բնակվողներին երկրպագել առաջին գազանին», ցույց է տալիս, որ այս ազգի իշխանությունը պիտի գործադրվի պարտադրելու համար որևէ պահվածք, որը պիտի լինի պապության նկատմամբ պատվի մատուցման ակտ»: Մեծ պայքարը, 443:

Երբ Միացյալ Նահանգները «խոսի» և գործադրի շուտով գալու կիրականօրյա օրենքը, Հայտնության տասնութերորդ գլխի «երկրորդ ձայնը» «կխոսի»՝ կանչելով տղամարդկանց և կանանց Բաբելոնից դուրս:

Եվ ես լսեցի մի այլ ձայն երկնքից, որ ասում էր. Դո՛ւրս եկեք նրանից, ո՛վ իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չստանաք: Որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշել է նրա անօրենությունները: Հատուցե՛ք նրան այնպես, ինչպես նա հատուցեց ձեզ, և կրկնապատկեցե՛ք նրան կրկնակի՝ ըստ նրա գործերի. այն

բաժակում, որ նա լցրեց, նրա համար կրկնակի լցրե՛ք: Հայտնություն 18:4–6.

Քառասունմեկերորդ համարում, երբ Միացյալ Նահանգները խոսում է, նրանք, ովքեր դեռևս գտնվում են ժամանակակից Բաբելոնի եռակի միջավայրում, դուրս են կանչվում, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի «երկրորդ ձայնը» խոսում է: Նրանք, ովքեր այն ժամանակ դուրս են կանչվում, քառասունմեկերորդ համարում ներկայացված են որպես «Եդոմը, Մովաբը և Ամոնի որդիների գլխավոր մասը»: Այդ համարում նրանք, ովքեր ներկայացված են ժամանակակից Բաբելոնի եռակի խորհրդանիշով, ազատվում են հյուսիսի արքայի (պապականության) ձեռքից: «Ազատվել» թարգմանված եբրայերեն բառը նշանակում է ազատվել սահունության միջոցով, և նրա ներհատուկ իմաստն այն է, որ այդ ազատագրությունն իրականացվում է մի բանից, որը մինչև այդ ազատագրությունը նրանց, ովքեր ազատվում են, գերության մեջ էր պահում:

Նա պիտի մտնի նաև փառավոր երկիրը, և շատ [երկրներ] պիտի կործանվեն. բայց սրանք պիտի ազատվեն նրա ձեռքից՝ Եդոմը, և Մովաբը, և Ամոնի որդիների գլխավոր մասը: Նա պիտի մեկնի իր ձեռքը նաև երկրների վրա, և Եգիպտոսի երկիրը պիտի չազատվի: Դանիել 11:41, 42.

Քառասուներկուերորդ խոսքում պապականությունը (հյուսիսի թագավորը) հաղթահարում է իր երրորդ աշխարհագրական արգելքը, երբ վերցնում է Եգիպտոսը, որը Միավորված ազգերի կազմակերպության խորհրդանիշն է, ինչպես նախակերպված է Հերովդեսի ծննդյան տոնի միջոցով, երբ նա ենթարկվում է Սաղոմեի (Միացյալ Նահանգներ) խաբուսիկ պարին՝ Հերովդիայի (պապականության) դստեր: Սա որոշակիացնում է այն պահը, երբ Միավորված ազգերի կազմակերպությունը (Հայտնություն տասնյոթի «տասը թագավորները») համաձայնվում է իր թագավորությունը մեկ ժամով գազանին տալ: Այդ մեկ ժամը Հայտնություն տասնմեկի «մեծ երկրաշարժի» ժամն է, և այն «ժամը», երբ Բաբելոնի պոռնիկը դատվում է: Քառասուներկուերորդ խոսքում Եգիպտոսը (Միավորված ազգերի կազմակերպությունը) «չի փախչի»:

Քառասուներկուերորդ համարում «փախչել» թարգմանված եբրայական բառը տարբերվում է քառասունմեկերորդ համարի եբրայական բառից: Քառասուներկուերորդ համարում «փախչել» բառը նշանակում է «ազատագրություն չգտնել», մինչդեռ քառասունմեկերորդ համարը ցույց է տալիս, թե ինչպես նրանք, ովքեր շուտով գալու կիրականօրյա օրենքից առաջ ձեռք ձեռքի տված են եղել պապականության հետ, ապա փախչում են, ասես սայթաքուն կերպով: Կիրականօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամից առաջ արդի Բաբելոնի հաղորդակցության մեջ գտնվողները ընդունել են սատանայական այն գաղափարը, թե կիրակին Աստծու երկրպագության օրն է: Երբ գազանի դրոշմը պարտադրվում է, մարդը կարող է կա՛մ ընդունել այն՝ ինչ-ինչ պատճառներով, կա՛մ իսկապես հավատալ, թե այդպես է: Դրան հավատալը նշանակում է ստանալ դրոշմը ճակատի վրա, իսկ պարզապես ընդունելը՝ ստանալ դրոշմը քո ձեռքի վրա:

Նրանք, ովքեր Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կազատվեն պապականության ձեռքից, հենց այն պահին կմերժեն սատանայական այն գաղափարը, թե Աստծո պաշտամունքի օրը արեգակի օրն է, երբ Միացյալ Նահանգները և Միավորված ազգերի կազմակերպությունը ձեռք-ձեռքի են միանում Հռոմի պոռնիկի՝ պապական իշխանության՝ հյուսիսի թագավորի հետ:

«Միացյալ Նահանգների բողոքականները առաջինները կլինեն՝ անդունդի վրայով ձեռքերը մեկնելու և Սպիրիտուալիզմի ձեռքը բռնելու գործում. նրանք կձգվեն վիհի վրայով՝ ձեռք սեղմելու հռոմեական իշխանության հետ. և այս եռակի միության ազդեցության ներքո այս երկիրը կհետևի Հռոմի քայլերին՝ խղճի իրավունքները ոտնատակ տալու մեջ»: Մեծ պայքար, 588:

Կարևոր է ժամանակ հատկացնել՝ ներկայացնելու համար Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների կառուցվածքը, մինչ մենք շարունակում ենք մեր քննությունը քառասուներորդ համարի շուրջ: Հյուսիսի թագավորը, որը Ժամանակակից Հռոմն է, հաղթահարում է երեք աշխարհագրական արգելք, որպեսզի հաստատվի երկրի գահի վրա: Հեթանոսական Հռոմը հաղթահարեց երեք աշխարհագրական արգելք, ինչպես նաև պապական Հռոմը, և այդպես էլ Ժամանակակից Հռոմը քառասուներորդ համարում հաղթահարում է հարավի թագավորին (նախկին Խորհրդային Միությունը), ապա քառասունմեկերորդ համարում նվաճում է փառավոր երկիրը (Միացյալ Նահանգները), իսկ հետո քառասուներկու և քառասուներեք համարներում՝ Եգիպտոսը (Միավորված Ազգերի Կազմակերպությունը):

Բայց, ինչպես Քույր Ուայթի նախորդ մեջբերումն է մատնանշում, Միացյալ Նահանգները միաժամանակ ձեռք է մեկնում պապականությանը և Միավորված ազգերի կազմակերպությանը: Վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությունը կատարվում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, թեև Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկից քառասուներեք համարները նույնաժամանակյա նվաճումը նույնականացնում են հաջորդականորեն: Պատկերված հաջորդականությունը ներկայացնում է իրադարձությունների ընթացքը, սակայն դրանք բոլորը կատարվում են շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Այդ պահին Հայտնության տասնութերորդ գլխի «երկրորդ ձայնը» «խոսում է»՝ հենց այնտեղ, որտեղ Միացյալ Նահանգները «խոսում է»: Աստված խոսում է այնտեղ և այն ժամանակ, երբ Սատանան է խոսում: Քառասունչորրորդ համարում արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերը խռովեցնում են հյուսիսի թագավորին, և սկսվում է պապական վերջնական արյունահեղությունը: Քառասունչորրորդ համարը, ինչպես քառասուներկրորդ և քառասուներրորդ համարները, սկսվում է քառասունմեկերորդ համարում, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը սկսում է Իր կոչը, որպեսզի Իր մյուս հոտը դուրս գա Բաբելոնից:

Նրա ներկայացրած լուրը այն լուրն է, որը երրորդ վայի Իսլամը ճանաչում է որպես Իր դատաստանի գործիք և Բաբելոնի պոռնիկի պատիժը: Իսլամը ներկայացված է որպես «արևելքից եկած լուրեր», իսկ պապականությունը (հյուսիսի կեղծ թագավորը)՝

«հյուսիսից եկած լուրեր»։ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուններորդ համարը մատնանշում է քննիչ դատաստանը, իսկ քառասունմեկից մինչև քառասունհինգ համարները՝ գործադրական դատաստանը։

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուններորդ համարի մեր քննությունը։

«Մի առիթով, երբ գտնվում էի Նյու Յորք քաղաքում, գիշերային տեսիլքում կոչվեցի տեսնելու շենքեր, որոնք հարկ առ հարկ բարձրանում էին դեպի երկինք։ Այս շենքերը երաշխավորված էին որպես հրակայուն, և դրանք կանգնեցվել էին՝ փառավորելու իրենց տերերին ու շինարարներին։ Ավելի բարձր և դեռ ավելի բարձր էին բարձրանում այս շենքերը, և դրանցում գործածվում էր ամենաթանկարժեք նյութը։ Նրանք, որոնց պատկանում էին այս շենքերը, իրենց չէին հարցնում.
«Ինչպե՞ս կարող ենք մենք լավագույնս փառավորել Աստծուն»։ Տերը նրանց մտքերի մեջ չէր»։

«Ես խորհեցի. “Օ՛, եթե նրանք, ովքեր այսպես ներդնում են իրենց միջոցները, կարողանային իրենց ընթացքը տեսնել այնպես, ինչպես Աստված է այն տեսնում։ Նրանք կուտակում են շքեղ շինություններ, բայց որքան հիմար է տիեզերքի Իշխանի աչքում նրանց ծրագրելն ու հնարելը։ Նրանք սրտի և մտքի բոլոր գործություններով չեն հետազոտում, թե ինչպես կարող են փառավորել Աստծուն։ Նրանք աչքաթող են արել սա՛՝ մարդու առաջին պարտականությունը”»

«Մինչ այս վեհաշուք շենքերը բարձրանում էին, տերերը փառամոլ հպարտությամբ ցնծում էին, որ միջոցներ ունեն՝ ինքնահաճությամբ իրենց հաճոյանալու և իրենց հարևանների նախանձը գրգռելու համար։ Այն գումարի զգալի մասը, որ նրանք այսպես ներդրել էին, ձեռք էր բերվել կորզմամբ, աղքատներին ճնշելով։ Նրանք մոռացել էին, որ երկնքում հաշվառվում է յուրաքանչյուր գործարք. այնտեղ արձանագրված է ամեն անարդար գործարք, ամեն խարդախ արարք։ Ժամանակը գալիս է, երբ մարդիկ իրենց խարդախությամբ և լկտիությամբ կհասնեն այն սահմանին, որից անդին Տերը նրանց չի թողնի անցնել, և նրանք կսովորեն, որ Եհովայի համբերությանն էլ սահման կա»։

«Հաջորդ տեսարանը, որ անցավ իմ առջևով, հրդեհի ահագանգ էր։ Մարդիկ նայում էին բարձրահարկ և ենթադրաբար հրակայուն շենքերին ու ասում էին. «Դրանք բոլորովին ապահով են»։ Բայց այդ շենքերը սպառվեցին, ասես ձյութից պատրաստված լինեին։ Հրշեջ մեքենաները ոչինչ չէին կարող անել՝ կործանումը կասեցնելու համար։ Հրշեջները ի վիճակի չէին գործարկել մեքենաները»։

«Ինձ հանձնարարված է, որ երբ Տիրոջ ժամանակը գա, եթե հպարտ, փառասեր մարդկանց սրտերում ոչ մի փոփոխություն տեղի չունեցած լինի, մարդիկ պիտի գտնեն, որ այն ձեռքը, որ գորավոր էր փրկելու, գորավոր կլինի նաև կործանելու։ Ոչ մի երկրային իշխանություն չի կարող կասեցնել Աստծո ձեռքը։ Շինությունների կառուցման մեջ չի կարող գործածվել ոչ մի նյութ, որը կպահպանի դրանք կործանումից, երբ գա Աստծո կողմից նշանակված ժամանակը՝ մարդկանց վրա հատուցում ուղարկելու Իր օրենքի արհամարհման և նրանց եսասիրական

փառասիրության համար:»

«Շատ չեն, նույնիսկ կրթության գործիչների և պետական գործիչների մեջ, ովքեր ըմբռնում են այն պատճառները, որոնք ընկած են հասարակության ներկա վիճակի հիմքում: Նրանք, ովքեր պահում են կառավարման սանձերը, ի վիճակի չեն լուծելու բարոյական ապականության, աղքատության, չքավորության և աճող հանցավորության խնդիրը: Նրանք զուր տեղը պայքարում են, որպեսզի գործարար գործունեությունը դնեն ավելի ապահով հիմքի վրա: Եթե մարդիկ ավելի մեծ ուշադրություն դարձնեին Աստծո խոսքի ուսմունքին, նրանք կգտնեին նրանց շփոթեցնող խնդիրների լուծումը»:

«Սուրբ Գրությունները նկարագրում են աշխարհի վիճակը Քրիստոսի երկրորդ գալուստից անմիջապես առաջ: Այն մարդկանց մասին, որոնք կողոպուտով և շորթամար մեծ հարստություններ են դիզում, գրված է. «Դուք գանձ դիզեցիք վերջին օրերի համար: Ահա ձեր արտերը հնձած մշակների վարձը, որ դուք խարդախությամբ պահեցիք, աղաղակում է, և հնձողների աղաղակները հասել են Ջորությունների Տիրոջ ականջներին: Դուք երկրի վրա վայելքների մեջ ապրեցիք և շվայտացաք. ձեր սրտերը պարարտացրիք, ինչպես սպանդի օրը: Դուք դատապարտեցիք և սպանեցիք արդարին, և նա ձեզ չի ընդդիմանում»: Հակոբոս 5:3-6:»

«Բայց ո՞վ է ընթերցում ժամանակների արագորեն կատարվող նշանների տված նախազգուշացումները: Ի՞նչ տպավորություն են դրանք գործում աշխարհասեր մարդկանց վրա: Ի՞նչ փոփոխություն է երևում նրանց վերաբերմունքի մեջ: Ոչ ավելին, քան երևում էր Նոյյան աշխարհի բնակիչների վերաբերմունքի մեջ: Ընկղմված լինելով աշխարհիկ գործերի և հաճույքների մեջ՝ նախաջրհեղեղյան մարդիկ «չիմացան, մինչև որ Ջրհեղեղը եկավ ու բոլորին վերացրեց»: Մատթեոս 24:39: Նրանք երկնքից տրված նախազգուշացումներ ունեին, սակայն հրաժարվեցին լսել: Եվ այսօր աշխարհը, լիովին անտեսելով Աստծու նախազգուշացնող ձայնը, շտապում է դեպի հավիտենական կործանում»:

«Աշխարհը հուզված է պատերազմի ոգով: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը: Շուտով տեղի կունենան այն նեղության տեսարանները, որոնց մասին ասված է մարգարեություններում»:

Վկայություններ եկեղեցուն, իններորդ հատոր, էջ տասնմեկ: